

94

ща, крътосала през дългия си учителски друм цялата българска земя: за да шие тайно знамето на свободата в Шумен, да основе девическо училище в Етрополе, да преподава за първи път руски и френски на младите моме в Свищов, да продължи делото на Неделя Петкова в Солун.

След двадесет и пет години малкото девойче, което смело бе извикало „Ние сме българчета!“ се завръща да види отново своя роден край, заедно със съпруга си, охридчанина Никола Алексиев.

Старовремският чун приближава вече родния бряг. Той е цял побелял от бяло премеените стружки девойки, които развяват бяла лъляка.

Те посрещат учителката Царевна Миладинова. Тя идване от Горна земя и им носеше лъх от свободния край на бащинията.